

Luz Bingz mbouj lau gij seihaiz neix, aenvih gyoengqde mbouj lumj gij bing Yizbwnj lix nei baenz yak. Gyoengq bing youq ndaw hongh byaij bae byaij dauq haenx, bouxboux cungj da hoengz dwk lumj duzma fatbag nei. Caenhmiz geij boux hen seihaiz doengzdaih haenx, simcieg dwk laeglemx lae raemxda. Yawjraen vunz Yizbwnj doek raemxda, Luz Bingz simsangj raixcaix, hoeng de cix dangq shwgeij dwg bouxguhheiq, simyungz cix cang najsae.

Luz Bingz lumh gij seihaiz vunz Yizbwnj haenx dauqfanj sim’ angq lo, de yungh mid vat dawz geuz daet, aen gyaеuј vunz Yizbwnj couh lumj aenyaenq hung nei, de cwxcaih youq gwnzde yungh boengz bouj aeu caet cat.

Baenz aen baenz aen gyaеuј laebdaeb baij daengz gwnz baengzhau hawj bouxlux vunz Yizbwnj yawjngonz. Bouxдай caeuq bouxlux raennaj, baelaeng couh ciengxlwenx doxbiek lo. Doxbiek gvaq le, gij seihaiz neix yaek ngaiz ram daengz rog ndoi yungh youzheiq coemh. Gij daeuhoet gyoengqde yaek beij gij vunz cingq youq Cungguck hoenxcienq haenx sien yinh dauq Yizbwnj.

Feizcenz Dacoj baiq song aen fuengyiengq, giz he dwg bouxдай, giz he dwg canghfeigyaeuj. Gij eiqsei song baiq neix hix mbouj doxdoengz, baezgonq dwg nien bouxдай, baezlaeng dwg docih. Feizcenz Dacoj sawqmwh hawj canghfeigyaeuj ngaek gyaеuј, sawj Luz Bingz mbouj rox baenzlawz guh cij ndei, laihnaeuz dwg Feizcenz gyaеuј ngunh dem.

“Couh dwg mwngz,” Feizcenz Dacoj cim Luz Bingz naeuz, “mwngz guh ndaej gig ndei, docih mwngz.”

Luz Bingz lij ngeiz dwk, mbouj dap vah. De siengj mbouj daengz Feizcenz lij rox gangj vah Cungguck.

“Vah Cungguck gou, gangj mbouj baenz? Mwngz dingq mbouj rox?” Feizcenz Dacoj naeuz.

Canghfeigyaeuj

理 发 师

□Faaz Yizbingz sij Munqz Sugij boiz

□凡一平 著 蒙树起 译

事实上陆平乐意接受这些尸体,因为他们并不比那些活着的日本士兵更令人恐怖。庭院里活动着众多的士兵,一个个看上去充满杀气,像饥饿的猛兽。只有一小部分默默守着同伴的尸体,他们的眼睛里含着悲伤,有的还流出泪水。日本人的泪水是陆平快意的源泉,但是他不能使快意流露到脸上。他神情肃穆凝重,表里不一,像一名戏子。

但是陆平触摸尸体的快感在他手上活灵活现,无法掩饰——他的手拿着刀剪,或戳或挖或刮日本兵的五官,游刃自如,像在雕刻一枚枚大印,那些涂抹在五官上的颜料就是印泥。

一张又一张清楚的面貌陆续呈现在白色的布单上,让活着的日本人瞻仰。这是死者和生者永别,或者是战友之间最后的照面。仪式之后,这些已经瞑目的战友将被抬到野外,用汽油火化。他们的骨灰将比继续和中国人作战的战友先回日本。

肥前大佐的鞠躬向着两个方向,一个向死者,一个向理发师。两次鞠躬的含义也不相同,前者是志哀,后者是致谢。肥前大佐忽然向理发师叩头,让陆平茫然失措,以为对方昏了头。

“就是你,”肥田大佐盯着陆平说,“你的做的很好,谢谢你。”

陆平的反应仍然迟钝,没有答话。他为肥前能讲中国话发愣。

“我的中国话,讲得不好? 你不明白?”肥田大佐说。

陆平连忙点头,“好,明白。”

肥前大佐指着翻译官高元对理发师说:“他教的,讲得不好,你怪他。”

陆平又说:“好,好。”

翻译官高元上前对陆平说没事了,你走吧。

陆平离开军营,步伐显然比前一次从容镇定许多,尽管手臂发酸、腰杆生疼。那装着理发整容工具的箱子,先是提着,然后扛着,接着又用头顶着,像一名灵童被百般呵护。他不断地回头观望,引得零零星星的路人也跟着他观望,但谁都不知道这人到底想观看什么?

一股浓浓的黑烟从野外腾空而起,像一匹飞向西天的黑色绸缎或者一群吃饱了腐肉的乌鸦。

理发店和理发师到底还是迎来了一名尊贵的客人,尽管她来的不是时候——现在是掌灯时分,理发店已经关门,理发师在后房门外冲凉,后房是他的卧室。理发师把从井里打上的一桶水全部往有皂沫的身上浇,发出爽快的叫唤,但并不妨碍他听到敲门的声音,因为敲门的声音持续不断。

宋颖仪只等陆平把门开了一条缝就闯了进来,顺手关门后她就依着门板呼气,她显然在门外等得心慌。陆平也不轻松,因为如果仅是宋家的二小姐这时候来倒也罢了,但人家现在是革命军师长的姨太太,在敌占区出现,就不免让人心揪紧。陆平把宋颖仪拉到后房,把后门也关上后,才开始问话。

“你怎么来了?”

“你怎么现在才给我开门?”宋颖仪反问,她想哭没哭。

“我在洗澡,”陆平说,“你看。”

宋颖仪看陆平只穿着裤衩,身上还是湿的。

“你来你爸知道不?”

“我还没回家呢,也不打算回去。”

“那怎么行? 他回来你怎么说?”

“我说我回来看我爸。我说我想我爸。”宋颖仪说,她不看陆平,但是她看着他的卧室。

(五)

Luz Bingz lienzmuengz ngaek gyaеuј naeuz: “Ndei, gou rox.”

Feizcenz Dacoj vix bouxfanhoiz Gauh Yenz naeuz hawj Luz Bingz: “De son gou, gangj mbouj baenz, mwngz gvaіq de.”

Gauh Yenz byaij daengz baihnaj Luz Bingz naeuz mboujmiz maz saeh lo, mwngz baema ba.

Yamqdin byaij doxdauq mbaeu gvaq baezgonq, caenhguenј Luz Bingz fwngz unq hwet naet. Aen loengx coux doxgaiq daet byoem cang naj haenx, de sien dwg riuј, yienzhaeuh dwg gwed, gaendwk dwg yungh gyaеuј dingj, lumj bauјboіq nei hen de ndei dangqmaz. De seiz mbouj seiz ngeux gyaеuј yawjngonz, miz mbangj boux byaij roen haenx hix nyaenx mbouj ndaej caeuq de ngeux gyaеuј, hoeng byawz cungj mbouj rox de dauqdaeј siengj yawj gijmaz.

Raq hoenzfeiz ndaem he daj rog ndoi biu hwnј gwnz mbwn, lumјbaenz baet couzduenh ndaem roxnaeuz roegga gwn nohnaeuh imq le mbin hwnј gwnz mbwn nei.

Bouqfeigyaeuj caeuq canghfeigyaeuj dauqdaeј lijdwg angqcoux daengz bouxhek youqgaenј he, caenhguenј de mbouj wngdang seizneix daeuj—— Seizneix mbwn gaenq laep lo, bouqfeigyaeuj gaenq gven dou, canghfeigyaeuj cingq youq ranzlaeng swiq ndang, diegninz de youq ranzlaeng. Canghfeigyaeuj youq gwnz ndang cat genј le, caiq daj ndaw cingj daj doengj raemx he daj gwnz gyaеuј rwed roengzdaeј, simsangj dwk hemqhwhw, yienznaeuz dwg yiengh—neix, de lijdwg dingqnyi sing bongx dou, aenvih gij sing bongx dou mbouj dingz mbouj duenh.

Sung Yingjyіz ngamq caj Luz Bingz hai dou baenz diuz gemh he couh cung haeuјdaeј, swnh fwngz gven dou le de couh ing daengz gwnz dou diemheiq, yawj hwnјbae de youq rog dou caj ndaeј singip lo. Luz Bingz hix ngapnyuk lo, aenvih danghnaeuz dwg dahngeih ranz Sung seizneix gvaqdaeј hix mbouj you gijmaz, hoeng seizneix de gaenq haq hawj gwzmingginh shwcangj baenz yahnoix de lo, gizneix seiqlengq cungj dwg bing Yizbwnj, baenzlawz mbouj hawj aen sim de diuqbubbub. Luz Bingz rag Sung Yingjyіz daengz ranzlaeng, gven dou laeng le cij hai bak cam de.

“Mwngz guhmaz daeuj la?”

“Mwngz vihmaz baenz nanz cij hai dou hawj gou?” Sung Yingjyіz dauq cam naeuz,de siengj daeј cix mbouj daeј.

“Gou cingq swiq ndang,” Luz Bingz naeuz, “mwngz yawj.”

Sung Yingjyіz raen Luz Bingz caenh daenј vaqdinј, gwnz ndang lij mbaeqmbatmbat.

“Mwngz daeuj gizneix daxboh mwngz rox lwi?”

“Gou lijcaengz dauq ranz ne, hix mbouj dajsuenq dauqbae.”

“Baenzneix mbouj ndaeј law, de dauqma mwngz baenzlawz caeuq de gangj?”

“Gou naeuz gou dauqma yawj daxboh gou, gou naeuz gou nien daxboh lo.” Sung Yingjyіz naeuz, de mbouj yawj Luz Bingz, hoeng de yawj aen ranzninz de.